



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 372/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Z. L., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 180/2012 z 24. mája 2012 a sp. zn. 9 Co 125/2012 z 30. marca 2012 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť JUDr. Z. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2012 doručená sťažnosť JUDr. Z. L. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „navrhovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 CoP 180/2012 z 24. mája 2012 a sp. zn. 9 Co 125/2012 z 30. marca 2012.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka „uzavrela dňa 30. 9. 1989 manželstvo s MUDr. J. L... Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov manželka nijako neupravili a toto trvá v plnom rozsahu... V marci 2007 došlo k náhlejšej zmene v správaní manžela, ktoré sa vyznačovalo agresivitou, verbálnymi a fyzickými útokmi, následne došlo k neštandardnému nakladaniu so spoločne nadobudnutým majetkom... Z uvedených dôvodov... sťažovateľka iniciovala opakovane na Okresnom súde Bratislava I súdne konania v rámci ktorých žiadala aj o vyšetrenie psychického a fyzického stavu... manžela... Predmetné konania boli vedené na citovanom súde pod sp. zn. 1 Ps 14/2009 a naposledy pod sp. zn. 1 Ps 16/2010... Okresný súd... naposledy rozhodol uznesením pod číslom konania 1 Ps 16/2010-199 zo dňa 20. 1 2012 tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol... Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľky uznesením... 11 CoP 180/2012-248 zo dňa 24. 5. 2012 kedy prvostupňové uznesenie potvrdil...“. Sťažovateľka sa návrhom doručeným Okresnému súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhala určenia, že je „v 1/2-vici bezpodielovou spoluvlastníčkou spolu s odporcom hnuteľných vecí bližšie vyšpecifikovaných v návrhu..., ako aj osobného motorového vozidla zn. BMW..., ktoré nadobudli spolu s manželom – odporcom počas manželstva“. Sťažovateľka 9. mája 2011 podala okresnému súde návrh na nariadenie predbežného opatrenia, aby „nariadil odporcovi... zdržať sa užívania osobného motorového vozidla zn. BMW... odporca predmetné motorové vozidlo užíva výlučne sám... bez toho, aby sa mohla na jeho užívaní z titulu BSM podieľať, teda jej užívacie právo je odopreté...“. Okresný súd jej návrh na nariadenie predbežného opatrenia uznesením č. k. 8 C 278/2009-70 z 11. januára 2012 zamietol. Odvolaniu sťažovateľky z 5. februára 2012 krajský súd nevyhovel a uznesením sp. zn. 9 Co 125/2012 z 30. marca 2012 potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

3. Sťažovateľka sa so závermi vo veci konajúcich všeobecných súdov „*nestotožňuje, považuje ich... za arbitrárne, svojvoľné, nepreskúmateľné... neobjektívne...*“, krajskému súdu navyše vytýka, že sa „*nevysporiadal so všetkými odvolacími dôvodmi...*“.

4. Podľa názoru sťažovateľky „*neštandardnými postupmi dotknutých súdov boli porušené ústavou garantované práva sťažovateľky na spravodlivý proces, ako aj bezprieťahové súdne konanie*“.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

*„Základné právo JUDr. Z. L. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy... v spojení s jej právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Krajského súdu... č. k. 11 CoP 180/2012-248 zo dňa 24. 5. 2012 porušené bolo.*

*Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 CoP 180/2012- 248 zo dňa 24. 5. 2012 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.*

*Základné právo JUDr. Z. L. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy... v spojení s jej právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Krajského súdu... č. k. 9 Co 125/2012- 94 zo dňa 30. 3. 2012 porušené bolo.*

*Uznesenie Krajského súdu... č. k. 9 Co 125 /2012 -94 zo dňa 30. 3. 2012 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.“*

Súčasne požiadala o náhradu trov konania a ustanovenie jej právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

## II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva „na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy“ a práva podľa 6 ods. 1 dohovoru uznesením súdu sp. zn. 11 CoP 180/2012 z 24. mája 2012 a sp. zn. 9 Co 125/2012 z 30. marca 2012.

10. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

11. Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

12. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných základných práv napadnutými rozhodnutiami krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľky krajský súd týmito rozhodnutiami porušil označené základné práva (resp. právo) predovšetkým namietaným postupom uvedeným v bodoch 3 a 4. Bolo preto úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutých uznesení krajského súdu týkajúcich sa uvedených námietok a sťažovateľkou označeným základným právom podľa ústavy, resp. právom podľa dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po

eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

14. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označenými rozhodnutiami krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v daných veciach nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní:

a) uznesením sp. zn. 11 CoP 180/2012 z 24. mája 2012 a

b) uznesením sp. zn. 9 Co 125/2012 z 30. marca 2012

sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovorom).

15. Po oboznámení sa s obsahom uznesení krajského súdu [už uvedenými pod písm. a) a b)] ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutia, ktorými nevyhovel odvolaniam sťažovateľky (potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa), náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov.

a) V odôvodnení uznesenia sp. zn. 11 CoP 180/2012 z 24. mája 2012 krajský súd oboznámil prvostupňové rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia na podrobenie sa vyšetrenia duševného a fyzického zdravotného stavu jej manžela, a podstatu jeho odôvodnenia:

*„súd vychádzal z toho, že predbežným opatrením môže... podľa ustanovenia § 74 ods. 1 a § 101 ods. 1 O. s. p. nariadiť predbežné opatrenie len pred a počas súdneho*

*konania. Keďže v danom prípade navrhovateľka podala návrh... po rozhodnutí súdu vo veci samej, návrh ako neprípustný zamietol.“*

Po uvedení odvolacej argumentácie sťažovateľky, že „*Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa považuje za nepreskúmateľné a arbitrárne... súdu... vytkla, že nerozhodol o celom kumulatívnom petite... Súd vec nesprávne právne posúdil... a nedostatočne zistil skutkový stav...“*.

Krajský súd svoje rozhodnutie (ktorým potvrdil prvostupňové uznesenie) odôvodnil takto:

*„Krajský súd... ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.*

*Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.*

*Odvolací súd len na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa uvádza, že predbežné opatrenie môže nariadiť súd podľa ustanovenia § 74 ods. 1 O. s. p. pred začatím konania v prípade, ak je potrebné, aby boli dočasne upravené pomery účastníkov alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený, alebo podľa ustanovenia § 102 ods. 1 veta prvá O. s. p., ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, a trvá až dovtedy, kým nezanikne v zmysle ustanovenia § 77 ods. 1 O. s. p., t. j., ak navrhovateľ nepodal v určenej lehote návrh na začatie konania, návrhu vo veci samej sa nevyhovelo, návrhu vo veci samej sa vyhovel a uplynulo 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia o veci a uplynul čas, po ktorý malo trvať. Takéto časové obmedzenie vyjadruje dočasnosť predbežného opatrenia ako prostriedku zabezpečenia práv účastníka súdneho konania vo vzťahu ku konaniu, ktoré buď prebieha alebo sa len má začať.*

*Základnou podmienkou pre nariadenie predbežného opatrenia je existencia zákonného dôvodu, čo predstavuje taký stav právnych (nie iba faktických) vzťahov medzi účastníkmi, ktorý vyžaduje dočasnú a rýchlu úpravu súdom. Ďalšou podmienkou je, aby*

*nárok zabezpečovaný súdom bol ohrozený, a aby toto ohrozenie bolo osvedčené konkrétnymi skutočnosťami, z ktorých jednoznačne vyplýva. Predbežným opatrením súd poskytuje účastníkovi okamžitú, hoci len dočasnú procesnú ochranu.*

*Navrhovateľka podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia 23. mája 2011, keď ešte prebiehalo konanie o jej podnete na začatie konania o pozbavení a obmedzení spôsobilosti MUDr. J. L. na právne úkony. Aj keď navrhovateľka podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia v dobe, keď ešte konanie o jej podnete nebolo skončené, v čase rozhodovania o návrhu bolo uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 28. 10. 2010 č. k. 1 Ps 16/2010, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. júna 2011 č. k. 11 CoP 103/2011-126, právoplatne rozhodnuté vo veci samej tak, že konanie o pozbavenie spôsobilosti MUDr. J. L. prvostupňový súd nezačne.*

*Odvolačí súd sa preto s námietkami navrhovateľky proti napadnutému uzneseniu súdu prvého stupňa nestotožnil. Súd prvého stupňa správne právne zdôvodnil svoje rozhodnutie tým, že predbežné opatrenie nie je možné vydať tam, kde už konanie vo veci samej bolo právoplatne skončené. Navrhovateľka osobne nepodala návrh na začatie konania o pozbavenie spôsobilosti MUDr. L. na právne úkony, ale len trvala na pokračovaní v konaní o jej podnete na začatie konania ex offio súdom. Súd prvého stupňa tak vychádzal zo správneho záveru, že v čase jeho rozhodovania už žiadne konanie o pozbavenie (obmedzenie) spôsobilosti MUDr. L. neprebiehalo. Nebolo preto možné dočasne upravovať vzťahy medzi účastníkmi skončeného konania vo veci samej. Aj v prípade, ak by takéto konanie prebiehalo, chýbala by vecná súvislosť s konaním vo veci samej a návrhom navrhovateľky na nariadenie predbežného opatrenia v časti, ktorej predmetom bol majetok patriaci do BSM navrhovateľky a MUDr. J. L., o ktorého ochranu a usporiadanie sa možno domáhať na súde vo vzťahu k iným žalobám súvisiacim s majetkom účastníkov konania.*

*Odvolačí súd preto dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka navrhovateľky, že sa súd prvého stupňa nezaoberal všetkými doplneniami jej návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré už nemali žiaden vplyv na rozhodnutie v tomto jej návrhu.*

*Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“*

b) V odôvodnení uznesenia sp. zn. 9 Co 125/2012 z 30. marca 2012 krajský súd oboznámil prvostupňové rozhodnutie, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa domáhala, aby sa jej manžel zdržal „užívania osobného motorového vozidla zn. BMW...“, a podstatu odvolacej argumentácie sťažovateľky „... vytykajúc súdu prvého stupňa jeho závery, s ktorými nesúhlasila, považovala ich za tendenčné, právne nesprávne a účelové. Zamietajúci výrok... bol... diskriminačný a znerovnoprávňujúci je v užívaní majetku patriacom do BSM...“.

Po citovaní relevantných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) krajský súd predmetné uznesenie, ktorým potvrdil prvostupňové uznesenie, v podstatnom odôvodnil takto:

„Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľka sa návrhom vo veci samej domáha určenia, že je v 1/2-ici bezpodielovou spoluvlastníčkou spolu s odporcom 1./, hnutelných vecí a to osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Polo rok výroby 2004,...; účtov založených vo všetkých finančných peňažných ústavoch na území SR na ne vložených finančných čiastkach, zriadených na meno odporcu 1./, taktiež peňažných a iných fondov, akcií a dlhopisov, uložených poisťných súm v jednotlivých poisťovniach založených na meno odporcu 1./ a určenia, že má k nim dispozičné právo. Ďalej sa domáha určenia rozsahu užívania vecí a to motorových vozidiel zn. BMW a Volkswagen Polo a určenia neplatnosti poisťných zmlúv k oboom osobným motorovým vozidlám. Odvolací súd ďalej zistil, že BSM navrhovateľky a odporcu 1./ nebolo súdom zrušené, nebolo ani zaniknuté a stále trvá.

Za trvania BSM až do jeho zániku má každý z manželov právo k celej veci, ktoré je obmedzené len rovnakým právom druhého manžela. Preto je taktiež upravený spôsob správy spoločného majetku v ustanoveniach § 144 a nasl. Občianskeho zákonníka tak, aby obaja manželia mali rovnakú možnosť spravovať spoločný majetok a aby tak bola zaistená ich úplná rovnoprávnosť. Ak dôjde k nezhode medzi manželmi o právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva, rozhodne na návrh na začatie konania niektorého z nich súd v zmysle § 146 Občianskeho zákonníka. Vzťahy medzi manželmi možno na návrh jedného z nich upraviť aj dočasne a to nariadením predbežného opatrenia v zmysle § 76 O. s. p., ale pri jeho nariadení treba rešpektovať zásadu rovnoprávneho postavenia oboch manželov pri užívaní spoločnej veci, z ktorej vyplýva, že podiel každého z

*nich by mal byť zásadne rovnako veľký. Je preto absolútne neprípustné a v rozpore s ústavným právom podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR predbežným opatrením niektorého z bezpodielových vlastníkov úplne vylúčiť z užívania veci. Ak je predmetom BSM aj osobný automobil, čo je daný prípad, nemôže sa jeden z manželov domáhať na druhom manželovi, aby sa zdržal jeho užívania a tak vylúčiť druhého manžela z možnosti spoločného užívania vozidla (pozri R 42/1964).*

*Odvolačí súd z vyššie uvedených dôvodov má za to, že v danom prípade nie sú splnené podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia tak, ako žiadala navrhovateľka, keď jeho nariadením by bol odporca 1./ úplne vylúčený z možnosti užívania spoločného vozidla.*

*Všetky námietky navrhovateľky uvádzané v odvolaní sú preto právne irelevantné, nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci a odvolací súd sa nimi ani nezoberal...*

*Odvolačí súd z vyššie uvedených dôvodov podľa § 219 ods. 1 O. s. p. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. “*

16. Odôvodnenia predmetných rozhodnutí krajského súdu [bod 15 a) a b); pozri tiež bod 2] obsahujú podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutých uznesení presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v týchto konaniach dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. V tomto ohľade z pohľadu *de lege lata* ústavný súd poukazuje tiež na § 219 ods. 2 OSP, v zmysle ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody uznesenia krajského súdu sp. zn. 11 CoP 180/2012 z 24. mája 2012 a sp. zn. 9 Co 125/2012 z 30. marca 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Tieto rozhodnutia nevykazujú znaky svojvôle, nevyhodnocujú nové dôkazy a právne závery, konštatujú dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovanými rozhodnutiami krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru). S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutých rozhodnutí, ako aj s poukazom na to, že obsahom

základného práva na súdnu ochranu (a tiež aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Pokiaľ sťažovateľka v sťažnosti poukazovala na nečinnosť vo veci konajúcich všeobecných súdov, aj ktorej dôsledkom malo byť porušené jej základné právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces, ústavný súd poznamenáva, že tieto námietky posudzoval ako súčasť argumentácie sťažovateľky vo vzťahu k porušeniu označených práv, čo vyplýva aj zo samotnej formulácie petitu sťažnosti (bod 5) „... základné právo... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy...“. Sťažovateľka vo vzťahu ku krajskému súdu vôbec nenamietala samostatné porušenie tohto práva a v sťažnosti uviedla (okrajovo spomenula) jeho porušenie len vo všeobecnej rovine ako námietku proti postupu vo veci konajúceho okresného súdu: „*Odvolanie sťažovateľka odôvodnila... poukázala na prieťahy v konaní... na porušenie práva garantovaného ústavou, najmä na spravodlivý súdny proces... i bezprieťahové konanie, keďže prvostupňový súd nerešpektoval a nevyhodnotil... navrhnuté listinné dôkazy*“ (v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Ps 16/2010, pozn.). Sťažovateľka tiež spomenula porušenie predmetného práva v postupe okresného súdu vo veci vedenej „*pod číslom konania 8 C 278/2009, kde v merite veci súd dlhodobe nekoná, vznikli prieťahy*“. Vychádzajúc z uvedeného nebol dôvod, aby sa ústavný súd (viazaný návrhom na začatie konania – § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) zaoberal posudzovaním sťažnosti z hľadiska eventuálneho porušenia základného práva na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže sťažovateľka porušenie tohto základného práva samostatne nenamietala (pozri bod 5 – petit sťažnosti) a neprodukovala (neuviedla) ani žiadne dôkazy majúce preukázať takéto porušenie. K uvedenému ústavný súd ešte poznamenáva, že eventuálne porušenie tohto práva sťažovateľka namietala v čase (sťažnosť zo 4. júla 2012), keď už k jeho porušeniu nemohlo dochádzať, a to z dôvodu ukončenia konania v sťažnosťou napadnutých veciach (uznesenie krajského súdu z 24. mája 2012, resp. z 30. marca 2012).

21. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2012